וידוי

גנה זה קרה. אומנם לא בבת אחת ולא בהפתעה. במשך הזמן שמעתי רינונים מאחורי גבי. מישהו אמר למישהו אחר שאמר לי. אף פעם לא חברים קרובים, לא אנשים שהכירו אותי. אמרו עליי דברים כמו „היא יותר מדי טובה. היא סלחנית נורא, הכל מוצא חן בעיניה, שוב דבר לא נראה לה רע. אף פעם היא לא מכפחת. כל ספר היא אוהבת וכל תקליט נעים לה לאוזן, וכל בן־אדם נחמד לה וכל מוצר נראה בסדר.“ ככה הם אמרו מאחורי גבי ואני, המטומטמת, חשבתי שהם מתכוונים להחמיא לי.

אחר־כך נודע לי שחברה־של־חברה שאלה אותה אם אני מקבלת כסף בשביל הדברים הטובים שאני כותבת. זו היתה הפעם הראשונה שכמעט נעלבתי, אבל מהר מאוד הגעתי למסקנה שהחברה של החברה היא מטומטמת ורעה, ומכאלה אני לא נעלבת, ושכחתי אותה ואת הדיבה שהיא הוציאה עליי.

אבל אתמול פגשתי חברה שלי. ממש חברה, מאלה שמפרגנות לי, והיא אמרה לי דברים דומים. אמרה שלא ייתכן שהמדור שלי ידבר רק על דברים טובים ויפים וטעימים ונחמדים. משהו כאן צורם, היא אמרה.

חזרתי הביתה ובמשך שעות חשבתי מה לעשות. בסוף החלטתי לא לעשות כלום. מקסימום להסביר לקוראים למה זה כך. מי שיבין, יופי לו. מי שלא יבין, גם כן יופי.

אז הנה ההסבר. אני ארם אופטימי (יש אומרים עד גבול הטיפשות), רואה ורוד רוב שעות היום, כל ימות השנה, כל חיי (יש לי קבלות על זה). החיים, למרות איך שזה נראה מבחוץ, מלאים בדברים יפים וטובים ורק צריך לדעת לשלוף אותם. רוב הזמן טוב לי ואני נהנית מכל שטות. יש לי הרגשה ברורה שהתמזל מזלי ונולדתי על הצד המרוח של הפרוסה. הלך לי קלף בחיים, קורים לי דברים יפים ומעניינים ומצחיקים כל יום. רוב האנשים נחמדים ומחייכים אליי, השמש זורחת כל יום, יש לי מספיק כסף לקנות איזה חולצת־טריקו שאני רוצה, ברדיו משמיעים כל יום שירים עבריים ופעמיים בשבוע אני אוכלת ספגטי וחסה. לבעלי יש חוש־הומור והילדים שלי בריאים וחכמים. הרבה קוראים שולחים לי מיכתבים חמים ומרגשים, החתולה שלי ממליטה בכל פעם חמישה חתלתולים הכי יפים בעולם, ואף־פעם לא היה לי גרוש אובר־דרפט. אולי יש אנשים שזה הכל שטויות בשבילם. בשבילי זה הכי הרבה שיש למישהו בעולם כולו.

אז נניח שאני הולכת בערב עם הבעל למיסעדה ומנת־הקישואים מבושלת מדי ורכה ולא טעימה. למבקרי מיסעדות מיקצועניים ורדקציים (איפה יש כאלה?) זו אולי מכה איומה, ומייד הם כותבים כתבה חריפה מאוד על המיסעדה הנוראה המגישה קישואים רכים. ואולי הם אפליו צודקים. העניין הוא שאני כמעט לא ארגיש שהקישואים רכים, אם לירם יהיה סלט משגע.

או ספר שרואה אור, או תקליט. בטח שלא כולם מוצאים חן בעיניי. אז מה? מי אני, אלוהים? אם זה לא מוצא חן בעיניי, אולי זה מוצא חן בעיניי 100 אלף אנשים אחרים, ואולי הם צודקים ולא אני. ולכן, במקום לכתוב על דבר שלא מצא חן בעיניי, אני עושה חיפוש קל ומייד מוצאת משהו שכן מוצא חן בעיניי וכותבת עליו. זה יותר נעים לי. אני שמחה שמישהו כתב ספר טוב, שמישהו שר יפה, שמישהו מצליח, שמישהי נראית יפה. ואם מישהו חושב שזה פגם — שיחשוב. אני מאחלת לשני הבנים שלי פגמים כאלה. אם מישהו חושב שאנשים כמוני, שרואים עולם יפה מבעד לחלונם, הם מטומטמים — גם זה בסדר מצידי. יותר טוב להיות מאושר ומטומטם מאשר אומלל וחכם. כל חכם מבין את זה.

ולסיכום. המדור הזה, כל עוד הוא בידי, יישאר כמו שהיה עד היום. בלי ביקורת קטלנית שוטפת, בלי כיסוחים שיטתיים, בלי נבירה כדי למצוא קישואים רכים.

פה ושם אטפס — כמו שעשיתי עד היום — על משרתי־ציבור המועלים בתפקידם, על צביעות ושקר, על רוע־לב והתנשאות. את זה אני שונאת מכל הלב. אבל בגלל השאר אפשר להסתדר גם איתם.

זהו, בעצם. לא?

שיתכסחו הם!

עוד קצת פסיכולוגיה

לכל אותם הרוצים להיות הורים טובים (מי לא?) ושיש להם בעיות חמורות בביצוע המשימה (למי אין?): במיוחד עבורכם יצא לאור בימים אלה סיפרו של הפסיכיאטר האמריקאי ג'ראלד א' נלסון, המוקדש כולו להתנהגות ההורה הנוזף, בילדו.

כמו בשאר סיפרי הפסיכולוגיה להמונים, גם כאן אין לי כמעט שום בעיה עם התיאוריה. הבעיות שלי הן איך לתרגם את התיאוריה לחיי יומיום.

לפי דעתו של הפסיכיאטר האמריקאי, כל נזיפה בילד צריכה להיות צמודה לגמרי לפיוס, ושני אלה ביחד צריכים לקחת כ־60 שניות.

להדגמת דעתו מופיעה בספר טבלה מפורטת מה חייב הורה טוב לעשות לאחר שהילד הוציא אותו מדעתו. כך:

30 שניות של הצהרת ההורה על ריגשותיו ביחס להתנהגות הילד, הבעת־רוגז, כעס, זעם, מפח־נפש ואמירה של משהו בנוסח „אני כועסת עליך מאוד. היכית את אחותך. בבית הזה אנחנו לא מכים ואני כועסת עליך מאוד כשאתה שוכח את הכלל הזה. הכאבת לאחותך, וזאת איננה דרך לפתור את הבעיות שלך. זה מרגיז אותי וגורם לי לכעוס עליך מאוד. דע שאסור לך להכות וכו'...“

ומייד אחרי 30 שניות הכעס באות 30 שניות הפיוס וחיזוק ערכו של הילד על־ידי ההורה, תוך הפגנת חום, רוך, איכפתיות, אהבה וכו' ואז צריך ההורה הטוב גם להגיד דברים כמו: „אתה ילד באמת נחמד. אני יודעת שאתה יכול להתנהג אחרת. לפעמים אתה זוכר להיות טוב לאחותך. אני אוהבת אותך. אני רוצה להיות תמיד אמא טובה וכו' וכו'.“

ניסיתי פעם אחת. רק החלק הראשון של הצעקות לקח לי חצי שעה, ואחריו כל־כך התעצבנתי על הילד שהוא גרם לי להתרגז, שלא היה לי כוח לפייס אותו. אבל, כמו שלימדו אותי אנשים חכמים לחשוב - אולי זה לא עוזר לי, אבל זה עוזר לאחרים.

הוצאת רות סירקיס, נזיפה ופיוס ב־60 שניות, מחיר — 15.3 ש"ח.

אוכל כשר

לפני יותר משנה נפתחה בבית־הטקסטיל, אשר ממול לדולפיניריום בתל־אביב, מיסעדה צרפתית כשרה. חרף ההתנגדות שלי לאכילת מאכלי־כשר, הלכתי לשם פעם אחת. ואם לא דיווחתי לכם על הביקור ההוא, זה סימן שזה לא היה כל־כך חשוב.

בשבוע שעבר אורגנה שם מסיבת־עיתונאים, וכאשר הוזמנתי — סירבתי ללכת. אבל מסביב לשולחן־ענק, אשר עליו מונחים אין־סוף סלטים, דגים ממולאים ודגים מבושלים ודגים מעושנים ומלוחים, ולפעמים גם בשר־עוף קר ואפילו עגל ממולא. אחרי שהבן־אדם מילא את עצמו בכל אלה ובקושי הוא נושם, מזמינים אותו לגשת לשולחן החם, שם הוא בוחר לעצמו מרק אחד ממיבחר המרקים ומייד אחריו משהו משולחן הממולאים. אם הבן־אדם

יכול עוד משהו, אז הוא מבקש לעצמו חביתה לפי בחירתו, כולל פיטריות, בצל ועוד דברים שמתאימים לחביתות.

אחר־כך נחים קצת, מעשנים סיגריה וניגשים למחלקת המנות האחרונות, הכוללת כל מיני מוסים, גלידות, פרפה, עוגות ופירות טריים. יין, אגב, מוגש חופשי במשך כל זמן הארוחה.

כל אלה, רבותי, תמורת 12 ש"ח מיסכנים.

יש גם אפשרות שלא להסתפק בכל הדברים שהזכרתי, אלא לזלול עוד מנה הגונה של גריל מעורב. אז התוספת היא 6 ש"ח, אבל אני מכירה אנשים שיכולים לעמוד בזה.

הבעיה היחידה של המקום הזה היא שבקפה הגומר את הארוחה אי־אפשר לקבל חלב, בגלל הכשרות. אבל, באמת, מי מושלם היום? עד להודעה הבאה - מומלץ.

המדור לחיפוש קרובים

מה אני לא אעשה בשביל המתוקה הזאת שבתמונה, שהלכה לאיבוד אי־שם ברחוב פינקס בתל־אביב ובטח היא עצובה ומתגעגעת לבעלי הבית שלה, שגם הם הרוסים לגמרי.

אם תפגשו אותה, כלבה סמויידית העונה לשם טניה, אנא טלפנו ל־03־235128. מלבד פרס, תקבלו גם קפה ועוגה וחיוכים ותודה ואהבת־נצח.

המישפחה שלי (הבעל ושני הילדים) אמרו שאם הם ימצאו את הכלבה היפהפיה הזאת הם יוותרו על הפרס ועל העוגה והקפה וישמרו את הכלבה לעצמם. אבל המישפחה שלי, כידוע, היא לא דוגמה לכלום.